KWARTALNIK

LEKARZ HOMEOPATA

LIPIEC 1939

Nr 2

Organ Towarzystwa Zwolenników Homeopatji Rzeczypospolitej Polskiej

TREŚĆ:

ADMINISTRACJA:
Warszawa, ul. Nowy Świat 16

WYDAWCA:
Towarzystwo Zwolenników Homeopatji

Prenumerata:
roczna 4 zł.,
z przesyłką 5 zł.
numer poj. 1 zł.
z przesyłką
1 zł. 25 gr.

„LEKARZ HOMEOPATA"

ROK ZAŁOŻENIA 1902.

wychodzi co kwartał.

Warunki prenumeraty rocznej: w Polsce 4 zł; z przesyłką 5 zł; pojedyńczy numer 1 zł; z przesyłką 1 zł 25 gr. Członkowie Tow. Zwolenników Homeopatii otrzymują bezpłatnie.

W poczet członków Towarzystwa w myśl § 5 Statutu przyjmowane są osoby na zasadzie balotowania.
Wpisowe jednorazowo wynosi 5 złotych.
Składka roczna (członek rzeczywisty) 6 złotych.

Adres redakcji: ul. Wronia 64 m. 2, tel. 690-96.
Adres administracji: Warszawa, Nowy-Świat 16, tel. 623-44 Tow. Zwolenników Homeopatii.
(mag. A. Puliński)

1939 Juillet Nr. 2

MÉDECIN - HOMÉOPATHE

Organe officiel de la Société des adhérents d'homéopathie de la Pologne.

Revue fondée en 1902. Paraissant 4 fois par an.

Rédacteur en chef Dr. Lucien Dobrowolski.

Rédaction: Varsovie, rue Wronia 64, log. 2.

Administration: Varsovie rue Nowy-Świat 16, Société d'Homéopathie de la Pologne.

Abonnements: Pologne: Un an 5 zloty. Etranger: Un an: 1 dollar

S O M M A I R E:

Les revues „Médecin-Homéopathe" paraissent chaque année en quatre numéros; elles donnent le résumé des Actes officiels du Conseil d'Administration de la Société des adhérents d'homéopathie de la Pologne, des Nouvelles du Monde médical, une Revue bibliographique.

Les numéros du „Médecin-Homéopathe" sont envoyés régulièrement, à titre de réciprosité, à toutes les Revues homéopathiques du monde entier.

Résumé des traveaux originaux:

S O M M A I R E:

1. *Les Maladies du Sang et leur traitement par l'homeopatie par le Dr. J. Drzewiecki*

L„auteur etait l'ancier doyen de l'homéopathie polonaise, et aprés avoir sommairement presenté les Maladies du sang, arrive a la description, de rémedies homeopathiques dans les anemies, la chlorose, la lucémie la polyglobulie, le purpura.

2. *La pneumokoniose — l'Inhalation naturelle. par le Dr. L. Dobrowolski*

Depuis longtemps une observation s'est introduite, meme chez les laiques, que les individus, qui sejournent dans les certaines endroits ou abondent certains genres de poussière, sourtout ceux contenant beaucoup de chaux et d'ouvries calcaires, subissent trés rarement la tuberculose pulmonaire: — cette methode curative pour ait être pour ainsi dire naturelle, methode toute simple, qui consiste seulement en la respiration de l'air dans les endroits contenant les composants avantageux pour la guérison de la tuberculose, elle donnait beaucoup de stimimulants survolait de temps en temps les esprits critiques qui purraient examiner a font cette méthode et l'écraircir ou donner le secours et bases rationnélles, et qui permetterait-de l'appliquer d'une façon pratique aux buts curatifs.

3. *XIV Congrés de la Ligue Homéopatique International 30 juillet — 4 aout 1939, Lucerne.*

Programme, Travaux deja annoncés et conditions.

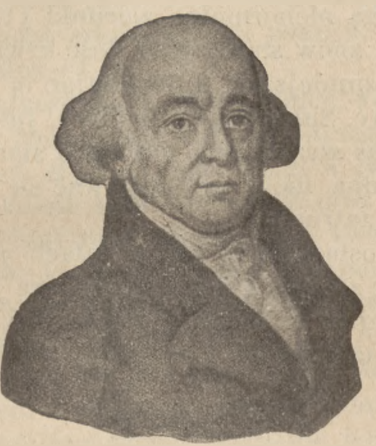
4. *Revue de la Presse Homeopathique.*

5. *Séance du 21 Mai 1939 qui a lieu a la Sociéte des alhérents d'homéopathie de la Pologne.*

Similia similibus curantur

Lekarz Homeopata

Nr. 2 **1939**

Dr. S. Hahnemann

„Gdy chodzi o sztukę ratowania życia jest zbrodnią zaniedbać nauczenia się tej sztuki" *Hahnemann*

By wykazać energię i zapał dawnych pionierów homeopatii, Redakcja nasza pozwoliła sobie zamieścić wyjątek z pracy założyciela Towarzystwa Zw. Homeopatii ś. p. Dr. Józefa Drzewieckiego p. t.

CHOROBY KRWI I ICH LECZENIE HOMEOPATIĄ

Krew, jako płyn odżywiający wszystkie części naszego ustroju, podtrzymujący oddychanie, słowem, będący życiem ciała, musi nieodzownie sprowadzać znaczne zaburzenia w naszym organizmie, jeżeli w jakikolwiek sposób nienormalnie skład jej zmieniony zostanie. Krew składa się z ciałek i surowicy. Ciałka są dwojakiego rodzaju: czerwone i białe; surowica zaś zawiera wodę, włóknik, białko, sole, substancje tłuszczowe i ekstraktywne.

Każdy ze składników powyższych może nienormalnie być powiększany, lub zmniejszany, wytwarzając tą drogą nienormalne warunki jakości krwi. Z drugiej znów strony cała ilość krwi może się powiększać lub zmniejszać, wytwarzając tą drogą nieprawidłową ilość. Substancje szkodliwe, jak cukier, kwas moczowy, kwas szczawiowy, amoniak, siarkowodór, moczany, żółć, ropa, mogą przedostawać się do krwi i powodować jej zatrucie.

Tylko w ostatnich 15 czy 20 latach zwrócono uwagę na te różne zmiany krwi, wymagające jeszcze sprawdzenia i ściślejszych badań. Ograniczymy się przeto na faktach najważniejszych i najlepiej zbadanych.

1. SINICA.

(Cyanosis).

Z chwilą gdy krew przychodzi w zetknięcie się z powietrzem w płucach, czerwone ciałka krwi natychmiast pochłaniają tlen. Otóż każda przyczyna, która przeszkadza takiemu pochłanianiu tlenu przez ciałka czerwone, przeszkadza zamianie krwi *żylnej* na tętniczą, a na tym właśnie charakter *sinicy* polega, t. j. na zmniejszonym wchłanianiu tlenu przez ciałka czerwone krwi. *Przyczyny* sinicy są liczne, można je jednak zgrupować w następujących rozdziałach:

1. *Oddychanie wadliwe* wskutek kurczu, obrzęku lub zapalenia włóknikowego głośni albo krtani; wskutek przeszkód wewnątrz tchawicy, oskrzeli, wywołanych kurczem, śluzem, krwią, ciałami obcemi, błonami fałszywymi; wskutek przeszkód, niedopuszczających swobodnego dopływu powietrza do pęcherzyków płucnych, a spowodowanych nacieczeniem, zwątrobieniem, wysiękiem (rozedma, puchlina piersiowa, odma piersiowa); wskutek stanu paralitycznego mięśni oddechowych i chorób brzucha, przy których powstaje ucisk płuc (powiększenie się narządów jamy brzusznej, wzdęcie, woda w brzuchu i t. d.

2. *Krwiobieg wadliwy* wskutek chorób i wad serca i przeszkód w naczyniach płucnych.

3. *Oddychanie powietrzem*, zawierającym zbyt mało tlenu lub gazy szkodliwe dla ustroju, jak kwas węglowy, gaz palny i t. d.

4. *Niezdolność czerwonych ciałek krwi do wchłaniania tlenu.* Niezdolność taką spostrzegano w niektórych chorobach ciężkich, jak naprz. w tyfusie, ropnicy, w ostatnim okresie suchot płucnych oraz *cholerze.*

Objawy: Sine zabarwienie skóry zwłaszcza na twarzy i wargach: kończyny zimne, a pobudliwość mięśniowa i nerwowa zmniejszone; śpiączka, a przy silnie rozwiniętej sinicy duszenie się.

Sinica przeto nie jest sama przez się chorobą, lecz tylko skutkiem i objawem innych zaburzeń; pomimo to, jako objaw ma ważne znaczenie lecznicze i wskazuje na następujące środki: *Camphora, Cuprum, Digit., Lachesis, Opium, Carbo veg., Arsenicum.*

Jeżeli sinica powstaje wskutek niezarośnięcia dziury owalnej *(foramen ovale)* — *Lachesis* 12, trzy razy dziennie; jeżeli jest następstwem istnienia przewodu Botalia — *Lauroc.* 3, trzy razy dziennie.

2. ROZPADANIE SIĘ CZERWONYCH CIAŁEK KRWI

Każde ciałko krwi żyje pewien okres czasu, poczym rozpada się i ginie, a na jego miejsce powstaje inne. Tym sposobem odbywa się obrót nieustanny pomiędzy życiem a śmiercią w tych ciałkach drobniutkich, ażeby życie całego ustroju podtrzymać. W chorobie atoli równowaga ta niekiedy się psuje: znacznie więcej ciałek umiera, aniżeli się rodzi, wskutek czego powstaje zubożenie krwi w ciałka czerwone *(oligocythaemia).* Stan taki cechują: osłabienie układu mięśniowego, uczucie zmęczenia, rozdrażnienie, kołatanie serca, szmery podmuchowe w sercu i tętnicach dużych; szmer w żyłach szyjowych.

W innych znów wypadkach rozpad ciałek krwi po-

stępuje tak gwałtownie i w takich rozmiarach, że poprostu surowica krwi zostaje, że tak się wyrazimy, przeładowana rozpadowymi cząsteczkami ciałek; nawet wydzieliny ciała mają wygląd krwawy lub ciemny, a wysięki są brunatne lub zupełnie czarne. Skóra i błony śluzowe zostają zabarwione hematyną (barwnikiem krwi), na kolor żółtawy, co może dać powód do pomylenia tej sprawy z żółtaczką.

Jeżeli tego rodzają gwałtowny rozpad ciałek krwi powstaje w pewnej ograniczonej części krwiobiegu, to stanowi część zasadniczą t. zw. gangreny miejscowej *(gangrena localis)*. Ogólny rozpad ropny w w całym układzie jest gangreną ogólną, posocznicą *(septicaemia)*. Takie stany spotykamy w niektórych postaciach tyfusu, gnilca, gorączki połogowej, febry żółtej i przy rozmaitych innych gorączkach zwrotnikowych. *Przyczyn* powodujących rozpad ciałek krwi, wcale nie znamy.

Przy *leczeniu* należy mieć na uwadze: *Alum., Arsen., Carbo veg., China, Kali phosph., Lachesis, Nitr. ac., Secale.*

3. BIAŁACZKA

(Leucaemia. Leucocythaemia).

Jeżeli ilość białych czyli bezbarwnych ciałek krwi tak znacznie się powiększa, że krew ma barwę białawą. o czym tylko przy badaniu pod drobnowidzem kropli krwi przekonać się możemy, to stan taki zowiemy białaczką. Według Virchowa należy rozróżniaś dwie postaci białaczki: 1) śledzionową *(leucaemia lienalis)*, w której przeważnie śledziona ulega przerostowi i jest znacznie obrzmiała i 2) gruczołową *(leucaemia lymphatica)*, w której przeważnie gruczoły chłonne ulegają przerostowi. Do tych dwuch postaci Neumann dodaje jeszcze trzecią, białaczkę szpikową *(leucaemia myelogenea)*, w której szpik kostny ma służyć za punkt wyjścia choroby.

Nim ustalone zostanie powiększenie się w krwi ilo-

ści ciałek białych, chorzy dość długo skarżą się na niedomaganie ogólne, niechęć do pracy, bóle tępe w okolicy śledziony, ból głowy, zawroty, dzwonienie w uszach, kołatanie serca, krótki oddech, obrzmienie gruczołów chłonnych w rozmaitych miejscach czoła, a zwłaszcza na szyi, pod pachami i w pachwinach. Pomimo to zdarzają się wypadki z olbrzymią śledzioną i ogromnie powiększonymi gruczołami chłonnymi, bez żadnej białaczki, a zatym podział Virchowa na białaczkę śledzionową i gruczołową nie ma żadnego znaczenia zarówno z punktu widzienia anatomo-patologicznego jak i klinicznego.

Leczenie. Alopaci zwykle zalecają wyłuszczenie powiększonych gruczołów chłonnych, należy takiej rady jak najbardziej unikać jako wysoce niepraktycznej i szkodliwej: nieznane są wcale w literaturze wypadki, aby białaczka została tą drogą wyleczona. Również okazały się bezskutecznymi środki *china, żelazo* i *wody siarczane.*

Z środków zalecanych w homeopatii wymienić należy *Ac. picricum.* 3X, co 4 godziny na tej zasadzie, że, jak to stwierdził Erb, środek ten u psów sprowadza stan analogiczny do białaczki u ludzi. Objawem charakterystycznym dla zastosowania tego środka jest silne podniecenie płciowe. Dr. Clarke zaleca — *Ars. jod* 3X po łyżeczce kościanej trzy razy dziennie podczas jedzenia. Przy nogach zimnych, lepkich i obrzmiałych; pogarszaniu się po obmyciu się wodą zimną — *Calc. c.* 6 rano i na noc. Grauvogl zaleca — *Natr. sulph.* 3 i *Thuja* 6.

Ważne znaczenie przy leczeniu białaczki ma dieta: mięso i rosoły powinny być stanowczo usunięte, a zalecona dieta owocowa. Oprócz tego chorzy powinni przebywać na powietrzu świeżym i używać zarówno kąpieli powietrznych jak i słonecznych; zwłaszcza kąpiele słoneczne okazują zbawienne w tej chorobie działanie.

4. BLEDNICA

(Chlorosis, chloraemia).

Według ostatnich badań, na blednicę należy patrzeć jako na niedostateczny rozwój układu naczyniowego (Virchow), wskutek czego tworzy się mniejsza ilość czerwonych ciałek krwi i zmniejsza się w niej ilość hemoglobiny. Musimy jednak wyznać otwarcie, że na poparcie powyższego poglądu nie mamy żadnych ścisłych danych.

Blednica należy do chorób nadzwyczaj częstych i prawie wyłącznie występuje u kobiet pomiędzy 14 a 25 rokiem życia, a zatym w okresie rozwoju płciowego, stąd też powstała jej nazwa dawna *morbus virgineus,* choroba panieńska. Jeżeli blednica rozwija się po 30 roku, to należy u takich kobiet podejrzewać gruźlicę, raka lub też inne jakie schorzenia.

W powstawaniu blednicy ważną odgrywa rolę pewne usposobienie, przekazujące się dziedzicznie, wskutek czego w niektórych rodzinach wszystkie niemal młode dziewczęta przechodzą tę chorobę. Z innych czynników wymienić należy: wpływy psychiczne, jak przebywanie w mieszkaniu ciasnym i źle przewietrzanym, praca długotrwała w fabrykach, brak ruchu na powietrzu świeżym i t. p.; również i złe trawienie oraz pokarmy niedostateczne mogą doprowadzić do blednicy.

Objawy blednicy rozwijają się zwykle powoli; niekiedy przyłączają się bezpośrednio do pierwszej miesiączki. W większości wypadków chore zwracają się do lekarza z powodu zaburzeń podmiotowych, jak np. prędkiego męczenia się przy chodzeniu, zwłaszcza duszności, objawów ze strony żołądka i t. d. Inne znów chore idą do doktora wskutek tego, że periody mają nieregularne, skąpe, z boleściami lub zatrzymane.

Do objawów najzwyczajniejszych i najstalszych należy bladość skóry. Najsilniej i najprędzej objaw ten występuje na uszach, które w blednicach silnie

rozwiniętych mają zupełnie kolor alabastru. Nawet wargi i błony śluzowe tracą swoje zabarwienie różowe i stają się blade, a pod oczami tworzą się podkowy ciemne. U niektórych chorych pojawia się obrzęk nóg, twarzy i powiek; ciepłota ciała bywa zmniejszona, a nogi, ręce, uszy i wargi zimne. Chore są czułe na zimno i chętnie przesiadują w pokoju ciepłym.

Tętno po większej części bywa małe i słabo napięte, i od najbłahszych przyczyn zmienia swoją ilość uderzeń na minutę. Ruchy serca są również zmniejszone zarówno pod względem siły jak i częstości i występują często w postaci kołatania, które niekiedy staje się objawem stałym, najbardziej niepokojącym chorego. Z objawów fizykalnych spotykamy: szmer skurczowy u wierzchołka serca i buczenie w żyłach szyjowych. Ten ostatni objaw występuje najsilniej.

Nastrój chorych zwykle bywa smutny, swarliwy, kapryśny i płaczliwy. Chore skarżą się na zawroty i bóle głowy; szum w uszach, zwłaszcza w uchu prawym; bóle w różnych częściach ciała, zwłaszcza w żołądku i plecach, a nawet dostają spazmów histerycznych.

Trawienie bywa złe: brak apetytu, odbijanie kwaśne, chęć do kwasów, kredy, węgla, ołówka i t. p

Zwykle przy blednicy występuje albo brak miesiączki *(amenorrhoea)*, albo miesiączkowanie nieprawidłowe z boleściami, upławy, a w niektórych nawet wypadkach krwotoki.

Przebieg blednicy bywa rozmaity: przy leczeniu właściwym choroba zwykle prędko przemija, w przeciwnym razie może ciągnąć się lata całe. Wszelkie komplikacje, jak choroby gorączkowe, suchoty, wrzód żołądkowy, zapalenie wsierdzia i t. d., zmieniają rokowanie pomyślne.

Leczenie. Chorym, cierpiącym na brak miesiączki lub z miesiączkowaniem skąpym, należy zalecić żelazo i arszennik. *Ferrum reductum* 1 (co 4 godz. poczubatej łyżeczce kościanej) jest środkiem zupełnie homeopa-

tycznym w błednicy, czego najlepszym dowodem są mieszkańcy, używający z konieczności wody żelazistej, wśród których spotykamy olbrzymią ilość osób bezkrwistych z wyraźnymi obrzękami na nogach. Dużo dysputowano nad tym, jakie przetwory żelaza są dla leczenia najwłaściwsze, ale są to wszystko dysputy i dowodzenia akademickie, którym po większej części praktyka kłam zadaje. Homeopaci najchętniej przepisują — *Ferrum hydrogenio reductum* ze względu, że jest to proszek nadzwyczaj delikatny i zawsze jednakowy. Najlepiej jest chorym dawać żelazo podczas posiłku, gdyż żołądek wtedy lepiej je znosi. *Arsenicum* 3, co 4 godziny odpowiedniejszy jest przy osłabieniu ogólnym, obrzękach i niepokoju. Doświadczenie stwierdza, że niekiedy lepiej jest dawać *Ferrum arsen.* 3, który to środek jest połączeniem obu środków powyższych. Przeciw zaburzeniom w trawieniu, które tak często występują w błednicy, należy mieć na uwadze dietę mleczną, owocową, leżenie w łóżku i środki — *Nux. vom.* 12, *Ign.* 12, *Natr. mur.* 6, *Arg. nitr.* 6.

Jeżeli regularność nie zjawia się w okresie dojrzałości płciowej, chora jest wrażliwa i łatwo płacze; czuje się lepiej na powietrzu — *Puls.* 3, co 4 godziny; jeżeli chore mają wstręt do wychodzenia na powietrze świeże, a wyszedłszy czuje się gorzej *Cycl.* 5, co 4 godziny. Przy upławach — *Sepia* 3, co 4 godziny. Bardzo korzystnie przy leczeniu błednicy działają kąpiele ciepłe (28 — 29° R.), a nade wszystko kąpiele morskie na południu.

5. PLAMICA KRWAWA.

(Purpura haemorrhagica. Morbus maculosus Werlhofii).

Chorobę tę cechują skłonność przemijająca do krwotoków włoskowatych w skórze i błonach śluzowych; występuje ona samoistnie bez względu na wiek i tym się różni od krwawiączki *(haemophilia)*, gnilca i krwotoków symptomatycznych, które często towarzyszą ciężkim chorobom ostrym i przewlekłym, jak ospa, odra,

tyfus wysypkowy, białaczka, otrucie fosforem i t. d. Plamica krwawa rozpoczyna się nagle bez żadnych zapowiadających ją zwiastunów krwotokami skórnymi *(petechiae)* lub krwawieniem z nosa. Przyczym takie wynaczynienia pojawiają się w większości wypadków najpierw na kończynach dolnych, zwłaszcza na goleniach, a następnie na tułowiu i kończynach górnych; twarz u wielu chorych pozostaje wolna. W innych znów wypadkach wybuch plamicy krwawej poprzedzają osłabienie ogólne, brak apetytu, bói głowy i lekka gorączka, a w innych jeszcze wypadkach choroba rozpoczyna się bólami reumatycznymi w kończynach dolnych zwłaszcza w kolanach i stopach i wtedy otrzymuje nazwę *plamicy gośćcowej (purpura* seu *peliosis rheumatica)*.

Wylewy krwawe bywają różnej wielkości od łebka szpileczki do ziarnka soczewiczy, grochu, a nawet bobu. Wybroczyny większe *(ecchymoses)* należą do rzadkości i mają kształty najrozmaitsze. Tego rodzaju plamy krawawe są często pomieszane z mniej lub więcej licznymi pęcherzykami, tworzącymi się wskutek krwotoku pomiędzy naskórkiem a siecią Malpighiego. Barwa plam krawawych, gdy są świeże, jest mocno sino-czerwona, później atoli stopniowo zmienia się na zielonkawo-niebieską, brunatną i żółtą. Ucisk palcem nie zmienia ich wyglądu.

O ile choroba ujawnia się tylko wylewami krwawymi w skórze, to nosi nazwę plamicy zwykłej *(purpura simplex);* jeżeli jednak krwotoki występują i w innych częściach ciała, to otrzymuje nazwę plamicy krwawej *(purpura haemorrhagica)*. Krwotoki takie mogą być w błonie śluzowej, nosa, ust, żołądka, kiszek, kanału moczowego, narządów płciowych u kobiet i w oskrzelach; częściej spotykamy się z nimi przy plamicy krwawej, aniżeli przy gnilcu *(scorbutus)*, ale za to bywa brak zupełny sinawo-czerwonego zabarwienia, obrzmienia i rozpulchnienia gąbczastego dziąseł oraz niezwykłej ich czułości. Wyjątkowo krwotoki wy-

stępują także w jamach surowiczych, w oponach mózgowych i mózgu. Wypadki plamicy zwykłej najczęściej ustępują po jednym lub dwu tygodniach, natomiast krwotoki powtórne i obfite mogą doprowadzić do bezkrwistości, obrzęków, osłabienia niezwykłego, omdleń i t. p.

Leczenie. Plamica zwykła łatwo ustępuje przy zastosowaniu — *Phosph.* 6, co 2 godziny, lub — *Jodium* 1, co 2 godziny, które to środki w swym działaniu trującym wywołują wyborczyny krawawe na całym ciele. Przy plamicy gośćcowej, gorączce, bólach w stawach, pogarszających się nocą — *Merc. Sol.* 6, co godzina, lub *Merc. Corr.* 3. Jeżeli bóle zmniejszają się przy ruchu, istnieje swędzenie nieznośne ciała — *Rhus. v.* 2, co 2 godziny. Przy plamicy krwawej, jeżeli krwotoki pojawiają się z nosa, dziąseł lub innych części; bladości skóry i błon śluzowych — *Phosph.* 3, co 4 godziny. Przy pogarszaniu się wszystkich objawów po spaniu; suchości w gardle bez pragnienia, zewnętrznej wrażliwości gardła na dotyk, nogach zimnych, jak lód — *Lach.* 6, co 4 godziny. Jeżeli pomimo leczenia krwotoki trwają dalej — *Hamam.* ⊖ — 6, co 4 godziny. Przy niezwykłym osłabieniu, apatii — *Secale corn* ⊖ — 3×, co 4 godziny.

Leczenie dietyczne i zapobiegawcze polega na przebywaniu na powietrzu świeżym, wystrzeganiu się pokarmów mięsnych i rozpalających i zachowaniu czystości ciała. Kwasy naturalne, a zwłaszcza owoce kwaskowate, jak jabłka, pomarańcze, śliwki, cytryny są poprostu zbawienne. Z jarzyn zalecić należy: rzodkiew, rzeżuchę, jarmuż, sałatę, kapustę, salcafię i t. p.

6. KRWAWIĄCZKA.

(Haemophilia. Haemorrhophilia).

Pod tą nazwą rozumiemy skłonność wrodzoną ustroju do krwotoków *(diathesis haemorrhagica)*, wskutek której nawet najmniejsza ranka, bez względu gdzie

będzie, prowadzi do obfitych krwotoków. Przyczyny są nam nieznane; to jednak wiemy, że taka skłonność do krwawień istnieje w niektórych rodzinach i przekazuje się dziedzicznie przez kilka pokoleń, Płeć żeńska w takich rodzinach zwykle. lubo nie zawsze, stanowi wyjątek, i skłonność do krwawień nie dziedziczy, ale za to tę skłonność przekazuje swym dzieciom płci męskiej.

Objawy. Niema żadnych objawów przedmiotowych, na mocy których możnaby rozpoznać usposobienie krwotoczne. Atoli osoby z takim usposobieniem opisywane są jako blondyni lub złotowłosi, z oczami niebieskimi, płci delikatnej z przeświecającymi żyłami na skórze. W niektórych wypadkach skłonność do krwawień ujawnia się zaraz po urodzeniu jako niedający się zatamować krwotok z pępowiny; częściej podczas pierwszego lub wtórnego wyrzynania się zębów, a w niektórych wypadkach jeszcze później.

Z najmniejszej ranki krew nieprzerwanie się sączy, dopóki chory z powodu utraty krwi nie zostanie zupełnie wyczerpany. Nawet stłuczenia lekkie wywołują wylewy krwiste do tkanki skórnej i podskórnej.

Krwotoki samoistne najczęściej pojawiają się z nosa, rzadziej z szczęk, narządów oddychania, żołądka, kiszek i narządów moczowych i najczęściej pojawiają się dopiero po kilku krwotokach z ran zewnętrznych. Tego rodzaju krwotoki wewnętrzne po większej części poprzedza kołatanie serca, ściskanie, uderzenia krwi do głowy, bóle w członkach, a w niektórych razach i bolesne obrzmienie kolan i stóp. Wiele osób z takim usposobieniem do krwotoków umiera przed 10 rokiem życia, rzadko który dobiega wieku sędziwego; w niektórych atoli wypadkach skłonność taka z wiekiem stopniowo się zmniejsza i w końcu ostatecznie ginie.

Leczenie. Z środków, które najpewniej działają przy krwawiączce pierwsze miejsce zajmuje — *Phosph.* 3, co 4 godziny. *Merc. corr.* 3, co 4 godziny, powinien być używany dośćdługo z przerwami. Środek ten nie zatrzymuje krwotoków, lecz osłabia usposobienie do

nich. Przy krwotokach samoistnych z nosa, żołądka, kanałów moczowych — *Ipecac* 1, *Millefol.* 3×, a nade wszystko — *Hamam.* Θ — 3×, co 4 godziny.

U osób, cierpiących na krwawiączkę, należy unikać zabiegów chirurgicznych, albowiem nawet przystawienie pijawki może wskutek ujścia krwi śmierć sprowadzić. Jak wiadomo, prawo Mojżesza u takich chorych zabrania dokonywania obrzezania.

Chorzy na krwawiączkę powinni unikać napojów wyskokowych, kawy i potraw mięsnych. Dieta jarska, a nade wszystko owoce kwaskowe są najwłaściwsze.

7. SKROFUŁY czyli ZOŁZY.

(Scrofulosis).

Pod tą nazwą rozumiemy charłactwo, występujące w postaci zaburzeń odżywczych w skórze, błonach śluzowych, stawach, kościach, narządach zmysłu, a nade wszystko w gruczołach chłonnych w ten sposób, że osobniki tym cierpieniem dotknięte zdradzają wygląd specjalny *(habitus scrofulosus).*

Skrofuły należą do chorób najczęstszych; ani klimat, ani rasa, ani płeć na nią wpływu nie mają. Jest to choroba przeważnie wieku dziecięcego. Najczęściej występuje pod koniec pierwszego ząbkowania czyli w końcu drugiego roku życia i ginie w okresie dojrzałości. Rzadko się zdarza, że zaburzenia skrofuliczne trwają jeszcze w wieku dojrzałym, a jeszcze rzadziej, że trwają przez życie całe.

Niektórzy autorowie wśród przyczyn, sprzyjających powstawaniu skrofułów, wymieniają i niewłaściwe karmienie dzieci kaszką i mącznymi pokarmami. Jest to pogląd jednostronny: kaszki delikatne oraz ciasta delikatne, jako niezawierające w sobie soli odżywczych, stanowczo są nieodpowiednie dla dzieci; natomiast kasze grube i chleb gruby, t. zw. chleb zdrowia czyli Grahama, obecnie chlebem ks. Kneippa zwany, są zdrowe i, jako takie, powinny być dzieciom zalecane. Jest to fakt niezaprzeczony, który każdy lekarz stwierdzić mo-

że, że w rodzinach przeważnie mięsem się odżywiających, wszystkie dzieci są skrofuliczne. Podobno wieprzowina specjalnie ma sprzyjać rozwijaniu się skrofułów, który to wyraz pochodzi od łacińskiego *scrofa* t. j. maciora. Jest to również fakt stwierdzony, że niejednokrotnie skrofuły rozwijają się wkrótce po szczepieniu ospy, a na fakt ten ustawicznie zwracają uwagę przeciwnicy szczepienia ospy. Ojcowie, którzy przechodzili syfilis, płodzą zwykle dzieci skrofuliczne.

Objawy. Skrofułów szczególnie należy się obawiać u tych dzieci, u których istnieje usposobienie dziedziczne, lub też których starsi bracia i siostry na tę chorobę już zapadali. Powiadają, że u tych dzieci, które następnie chorują na skrofuły, najczęściej zbyt wcześnie wyrzynają się ząbki (ząbkowanie normalne po większej części rozpoczyna się w 9-tym miesiącu).

Objawy skrofułów są niezwykle różnorodne.

Cierpienia skóry najczęściej występują w postaci liszajów zwłaszcza pryszczycy liszajowej *(eczema impetigino des)*, którą niezwykle często spotykamy na twarzy lub uwłosionych częściach głowy. Przytym jednocześnie, występuje i obrzmienie zapalne najbliższych gruczołów chłonnych. Pryszczyca skrofuliczna tym się tylko różni od pryszczycy zwyczajnej, że jest uporczywa i niezwykle skłonna do powrotów.

Uporczywy trądzik *(acne)* również rozwija się na tle skrofulicznym, a wilk *(lupus)* stoi w ścisłej łączności ze skrofułami, lecz należy, że tak powiemy, do późniejszych objawów skrofułów.

Z błon śluzowych najczęściej cierpi błona śluzowa nosa, i zwykle uproczywe katary łączą się z skrofułami; również uporczywe zapalenia gardła i krtani bywają następstwem skrofułów. Jak doświadczenie poucza, osobnicy skrofuliczni są nadzwyczaj skłonni do częstego zapadania na zapalenia krtani, oskrzeli, żołądka i kiszek.

W kościach cierpienia skrofuliczne przedstawiają się w postaci zgorzeli *(necrosis)* i próch-

nienia *(caries)*. Bardzo często cierpi kolumna pacierzowa, wskutek czego powstaje skrzywienie jej ku tyłowi *(kyphosis)*, ropień opuszczający się, zapalenie opony twardej *(pachymeningitis)*, zapalenie mlecza wskutek ucisku i t. d.

W stawach cierpienia skrofuliczne ujawniają się zapaleniem, znanym pod nazwą białego *(arthritis fungosa)*.

Cierpienia skrofuliczne zmysłów występują w oczach albo jako zapalenia gruczołów Meiboma, albo jako zapalenia łącznicy, rogówki, pozostawiając na tej ostatniej bardzo często plamy i blizny; w uszach — jako zapalenia ucha, prowadzące niekiedy do zniszczenia kosteczek usznych, a nawet części skalistej kości skroniowej.

Najważniejsze atoli zmiany występują u osób skrofulicznych ze strony gruczołów chłonnych. Gdzie tylko rozwija się sprawa zapalna na skórze lub błonach śluzowych, tam zawsze najbliższe naczynia i gruczoły chłonne udział swój biorą: gruczoły obrzmiewają i ulegają zapaleniu, które rozszerza się z miąższu gruczołów na otaczającą tkankę łączną i powoduje ropnie, odznaczające się przebiegiem powolnym i uporczywością i prawie zawsze pozostawiające po sobie brzydkie blizny. Takie ropnie bardzo często spotykamy na szyi. Ale u osób skrofulicznych nie potrzeba koniecznie spraw zapalnych na skórze lub błonach śluzowych, aby gruczoły chłonne zapaleniu ulegały; u skrofulicznych gruczoły chłonne same przez się obrzmiewają i zapaleniu ulegają. Jest to objaw charakterystyczny skrofułów. Niekiedy znajdujemy całe pęki gruczołów olbrzymio powiększonych. Drobnowidz nie wykazuje żadnych obcych w niej elementów: powiększenie się gruczołów polega na przeroście zwykłym ich własnych komórek. Jeżeli takie gruczoły ulegają zapaleniu i zropieniu, to, jak to już zaznaczyliśmy, tworzą ropnie, które pękają. W innych atoli wypadkach zawartość ropna wysycha i zamienia się na masę serowatą i ostatecznie może

ulec zwapnieniu, występując pod skórą w postaci twardej, nierównej wyniosłości. Tego rodzaju masy zwapnione niekiedy drażnią części przylegające i dają powód do powstawania nowych spraw zapalnych i ropienia gruczołów. Siedliskiem najgłówniejszym takich obrzmiałych gruczołów jest okolica szyjowa, zwłaszcza za uszami i pod szczęką dolną, niekiedy sięgająca aż do ramion; ale i gruczoły oskrzelowe i kreskowe również są częstym siedliskiem takich zaburzeń odżywczych.

Przebieg skrofułów jest przewlekły: spotykamy periodyczne poprawy, i ponowne pogorszenia. Stroną najgorszą skrofułów jest wytwarzanie skłonności u dzieci do zapadania na choroby najbardziej złośliwe i niebezpieczne, jak dławiec (krup), dyfteryt, gruźlica i t. d. Statystyka śmiertelności stwierdza, że dzieci skrofuliczne najwięcej ofiar dostarczają.

Leczenie. Najważniejsze zadanie przy leczeniu skrofułów ma higiena i na niej głównie polegać należy, a nie na środkach aptecznych. Mięso, jaja, ryby, napoje wyskokowe powinny być zupełnie wykreślone z diety. Natomiast owoce, zwłaszcza kwaskowate, mleko, chleb gruby, kasza i jarzyny powinny być zalecane. Kąpiele powietrzne i słoneczne poprostu magiczne wywierają działanie, i dla tego na ten zabieg leczniczy szczególniejszy nacisk kładziemy.

Z środków lekarskich należy mieć na uwadze przede wszystkim, jako środek wskazany ogólnie — *Ars. iod.* 3× — 3, trzy razy dziennie po łyżeczce kościanej podczas jedzenia. Przy obrzmieniu gruczołów chłonnych — *Calc. phosph.* 3× — 3, trzy razy dziennie. U osób bladych z mięśniami wiotkimi *Calc. jod.* 3×, co 4 godziny. Przy zajęciu gruczołów oskrzelowych — *Calc. c.* 6, co 4 godziny. U osób osłabionych i wątłych — *Arsen.* 3, co 3 godziny. Jeżeli gruczoły ulegają zropieniu — *Hep. s.* 6, co 4 godziny. Dzieciom rodziców syfilitycznych należy dawać — *Kali jod.* 1, co 4 godziny.

Dr. L. DOBROWOLSKI

PYLICA PŁUC — NATURALNA INHALACJA.

Od dość dawnego czasu, utarło się spostrzeżenie nawet u laików, że osobnicy, przebywający w niektórych miejscowościach, obfitujących w pewne rodzaje kurzu, zwłaszcza zawierającego większe ilości wapna, jak również robotnicy wapienni, stosunkowo bardzo rzadko, zapadają na gruźlicę płucną; jeśli jednak ulegają temu cierpieniu, to rozwijająca się u nic sprawa płucna, prawie nigdy nie przyjmuje charakteru ostrego, względnie nie przychodzi do tworzenia się postaci serowatych, a stosunkowo szybko przechodzi w najłagodniejszą postać gruźlicy, mianowicie, we włóknistą. Postać ta jest najłagodniejszą postacią cierpienia gruźliczego, do której dążymy przy leczeniu każdej innej postaci gruźlicy, kierując nasz wysiłek możliwie w ten sposób, by pobudzić bujanie tkanki łącznej. Ta więc, jakby naturalna metoda lecznicza, metoda prosta, polegająca tylko na oddychaniu powietrzem w miejscowości, zawierajcej korzystne składniki dla sprawy leczenia gruźlicy, dawała liczne bodźce, dolatujące od czasu do czasu do krytycznych umysłów, któreby mogły sprawę powyższą, gruntownie zbadać i wyświetlić, ew. dać jej mocne i racjonalne podstawy, pozwalające w sposób zupełnie praktyczny, zastosować do celów leczniczych.

Poczęły się więc pojawiać nieliczne próby doświadczalne, i zawsze, jak to się dzieje w początkach, ze zmiennymi rezultatami.

Przed kilkudziesięciu laty uniwersytet berliński, pobudzony przez niemiecki centralny komitet do zwalczania gruźlicy, rozpoczął prace doświadczalne, nad wpływem zastosowania inhalacji, używając przytym, do tego celu, drobno sproszkowanego wapna, niestety jednak, niedostateczna technika, czy też inne przyczyny,

były powodem, że te wyniki doświadczalne nie wydały odpowiednich rezultatów.

Jednakże, ostatnio przeprowadzone badania w 1927 roku, przez Jöttena i Arnoldiego na zwierzętach, rzuciły więcej światła na tę, dotychczas niepewną, drogę inhalacji. Badacze ci, potwierdzili, że jest zupełnie możliwe, przy tej metodzie leczniczej osiągnięcie rezultatów leczniczych.

Następne już badania, nie ograniczały się tylko do stosowania wapna. Zwykle, codzienne obserwacje życiowe robotników, pracujących w kamieniołomach, czy też w fabrykach porcelany, gdzie ci ludzie całymi dniami, miesiącami i latami wdechiwają moc kurzu, zawierającego głównie kwas krzemowy, dowiodło, że ludzie ci, prawie nie chorują na gruźlicę płucną, i są jakby uodpornieni przeciwko temu cierpieniu. Istniejąca u nich sprawa płucna, stosunkowo szybko przechodzi w zbliznowacenie. Przeprowadzone badania nad kwasem krzemowym, w zupełności wyświetliły sprawę, bo, jak obserwacje przypadkowe, nie opierały się na pewnych, trwałych przesłankach, o tyle odpowiednio przeprowadzone doświadczenia, ugruntowały i ostatecznie rozstrzygnęły sprawę.

Köhle, Rössle szczepili psy i świnki morskie prątkami gruźliczymi i zauważyli, że podczas, gdy zwierzęta normalnie żywione, przy tym zakażeniu ginęły z powodu rozwinięcia się gruźlicy, to zwierzęta żywione, oprócz zwykłego pożywienia, jeszcze pewną ilością kwasu krzemowego, prawie nie ulegały temu schorzeniu, były odporne. Badania pośmiertne, tych zwierząt doświadczalnych, wykazały:

a) u zwierząt kontrolnych, postępujący rozkład tkanek,

b) u zwierząt, żywionych uprzednim podawaniem krzemu (zwłaszcza u świnek), wyraźne tworzenie się tkanki łącznej bliznowatej, dookoła ogniska gruźliczego. Badania drobnowidowe, wykazały silne, włókniste odgraniczenia dookoła ogniska gruźliczego, z całkowi-

tym ich obramowaniem; u innych zaś, następowało przerośnięcie poszczególnych ognisk tkanką łączną, doprowadzającą do całkowitego unieszkodliwienia zmian gruźlicych.

Badania, co do czasu stosowania i ilości podawanych kwasu krzemowego, wykazały, że im dłużej zwierzę otrzymywało krzem i im w większych ilościach, tym silniejszy był wpływ, na zahamowanie rozwoju gruźlicy. Nasze zainteresowanie się krzemem i wpływem jego na organizm, zwłaszcza przy gruźlicy, powstało przy stykaniu się z robotnikami w kamieniołomach tatrzańskich (Zakopane), których robotnicy, pomimo, że pracowali w bardzo prymitywnych urządzeniach, jak również przebywali w warunkach dość trudnego bytowania, to jednak rzadko który z nich zapadał na gruźlicę. Obserwując ich przez dłuższy przeciąg czasu, nie stwierdziliśmy ani razu, jakiejkolwiekbądź czynnej sprawy gruźliczej w płucach, będącej w okresie postępowania. Oczywiście, nie bierzemy tu pod uwagę przypadków, gdy robotnik przyjechał już z rozwiniętym cierpieniem płucnym, co i tak, jako sprawa zasadnicza, nie pozwalała mu na dłuższe przebywanie w tej pracy, w kamieniołomach, gdzie mógłby przez okres dłuższy oddychać krzemem.

Obserwacje te, zmusiły nas wprost, do przeprowadzenia, możliwie dokładnych badań na zwierzętach. Wybraliśmy kilka świnek morskich, które podzieliliśmy na dwie grupy, jedna miała przebywać w zwykłych warunkach, jako zwierzęta kontrolne, druga miała służyć dla przeprowadzenia, odpowiednich doświadczeń.

Te ostatnie zwierzęta, miały podawany przez kilka tygodni, kwas krzemowy za pomocą inhalacji (samej techniki, ze względów technicznych nie podajemy).

Następnie, zwierzętom obu grup zaszczepiliśmy gruźlicę, przy pomocy plwociny, ze stwierdzoną zawartością prątków gruźliczych. Wszystkie zwierzęta kontrolne zginęły, przy objawach gruźlicy rozpadowej, podczas gdy na 5 świnek drugiej grupy, zdechły tylko 2

świnki, z powodu uogólnienia sprawy gruźliczej; jest jednak przytym b. charakterystyczne, że zmiany u nich w płucach, były stosunkowo nieznaczne, w porównaniu ze zwierzętami kontrolnymi.

U pozostałych zwierząt, badanie sekcyjne wykonane w czasie późniejszym wykazało: wyraźne tworzenie się tkanki łącznej bliznowatej dookoła ogiska gruźliczego. Można przyjąć, że w płucach patologicznych, efekt zbliznowacenia, jest zależny do pewnego stopnia, od siły pobudzenia naturalnych czynników obronnych, spowodowanych przez nagłe dostarczenie ustrojowi, brakujących składników mineralnych, w ustroju podlgełym już demineralizacji. Niektórzy przyjmują, jak Zimmer, Helvig, że ta wartość obronna ustroju, występująca po podawaniu krzemu, łączy się z odczynem drażnienia, co ma pobudzać do żywszego bujania tkanki łącznej i powodować bliznowacenie.

Przy tych badaniach, we krwi można wykazać wzmożone ilości białych ciałek, co w dużej mierze jeszcze więcej dokumentuje, osiągnięcie odporności.

Zdolność rezorbcyjna kwasu krzemowego, podawanego drogą inhalacji, jest bardzo duża, jak wykazały szczegółowe analizy, badań kału i moczu.

Te sprawy naturalne, polegające na powstawaniu specjalnych, charakterystycznych zmian w płucach, mogą być wywołane, prócz tego, przez szereg innych czynników, prócz wymienionych. Oprócz powstających przez wdechiwanie wapna-Chalikosis, krzemu-Siderosis, możemy mieć przy wdechiwaniu pyłu węglowego-Anthracosis, przy wdechiwaniu mąki-Amylosis. Biorąc ogólnie, możemy wszystkie te sprawy, przy których wdechiwanie pyłu, powoduje występowanie charakterystycznych zmian, opisanych poprzednio, a nazywanych pylicami (Pneumoconiosis), rozpatrywać, jako powstające przy wdechiwaniu składników organicznych i jako powstające przy wdechowaniu składników nieorganicznych, t. j. mineralnych i metalowych. Pył organiczny, sam w sobie, nie jest w stanie, wywołać pylicy płucnej, ko-

niecznie musi zawierać, bodaj znikome ilości pyłu nieorganicznego.

W pylicach, więc, widzimy, powstających jako wynik bezwiednego wdechiwania pewnych rozpylonych składników, jakby naturalną, racjonalną i zarazem bezpośrednią metodę leczenia schorzeń płucnych. Do powiedzianego, o tyle należy się odnosić krytycznie, że nie znaczy to bynajmniej, że pylice wywierają bezwzględny wpływ dobroczyny, przeciwnie, szereg tych cierpień, może nawet dawać i poważne zaburzenia w działalności samych płuc, dając powód do powstawania pewnych schorzeń; zależy to, jednakże, od właściwości samego pyłu w pierwszym rzędzie.

PRZEGLĄD PIŚMIENNICTWA HOMEOPATYCZNEGO

NEURALGIE

Docteur Charles Bitterlin

Annales Homéopathiques Paris Avril 1939

I. Postać newralgii

1. Podrażnienie nerwów skórnych:	Oleander Ambra grisea Gnaphalium
2. Bóle w kręgosłupie:	Bryonia
3. Bóle w rękach:	Kalmia latifolia Phytolacca Plumbum metallicum Luesinum
4. Bóle w jądrach:	Cuprum metallicum Strychninum
5. Bóle w nogach:	Kalmia latifolia Magnesia phosphorica

II Przyczyny neuralgii

1. Uraz:	Hypericum Arnica Ledum palustre Ruta Natrum sulfuricum
2. Blizny:	Alium cepa Asa faetida Ammonium muriaticum
3. Zepsute zęby:	Staphysagria Hypericum
4. Rany nie gojące się:	Mezereum Ranunculus bulbosus
5. Kongestie:	Sulfur Lachesis Glonoinum Belladonna Sanguinaria

6. Anemia:	Ferrum metallicum China Aletris farinosa Helionias Arsenicum album
7. Wyczerpanie nerwowe:	Acidum phsphoricum Magnesia phosphorica Kali phosphoricum
8. Malaria:	Cedron Natrum muriaticum Chininum sulfuricum Arsenicum album Malarinum
9. Syfilis:	Mezereum Phytolacca Kali jodatum Luesinum
10. Cukrzyca:	Antypirinum Syzygium
11. Artretyzm i podagra:	Colchicum Rhododendron Bryonia alba Lycopodium Rhus toxicodendron
12. Ewolucja neuralgiczna:	Actaea racemoza Plumbum metallicum

OPIUM

Docteur Bocquoy

Annales Homeopathiques Paris Avril 1939

Zasadnicza charakterystyka:

1. Odrętwienie, które może przejawiać się całkowitą utratą przytomności; najczęściej objaw spotykany przy wylewie mózgowym.

2. Stan kongestyjny: uczucie pulsowania w skroniach, ból głowy itp. no nie mamy tutaj jak w Glonoinum czerwonawego koloru twarzy.

3. Zjawiają się ciepłe poty na głowie z charakterystycznymi zimnymi kończynami.

4. Obstrukcja — chroniczna, dlatego opium podają przy rozwolnieniach.

5. Zjawienie się przykrych objawów po przestraszeniu się.

JAD SCORPIONA

Docteur Tessier

Annales Homéopathiques Paris Avril 1939

Prionorus australis — najwięcej jadowity ze scorpionów Algieru, staje się przyczyną śmierci wielu dzieci.

Jest kilka rodzaji skorpionów: ukąszenie jednych jest bez znaczenia, gdy natomiast innych ukąszenia są śmiertelne.

Wymieniony powyżej gatunek — jest długości 10—12 centymetrów, duży, brunatny. z długim ogonem skręconym do góry.

Żyje w piasku, pod kamieniami, korzeniami, żywi się małymi insektami, muszkami i pająkami, jak również lubi wkradać się do mieszkań.

Jad nie wywiera działania, przy bezpośredniej styczności i przejawia maksymum swej działalności w drodze podskórnej i po dostaniu się do żył.

Objawy zatrucia: silny ból miejscowy, mrowienie, uczucie lodu w częściach ciała odsłoniętych, kichanie, katar pustka w głowie, brzęczenie w uszach, uczucie jakby upicia się, podrażnienie warg, ust, gardła.

Leczenie ukąszonego przez skorpiona: sprowadza się do podwiązania kończyny, by opóźnić resorbcję, wyssanie, przemywanie kali hypermanganicum, lub podchlorynem wapna, chlorkiem złota, surowicą przeciwskorpionową.

Ze środków homeopatycznych wskazane będą: Ledum palustre 3 i Hypericum 3.

Dr. Clarke jako objawy zatrucia podaje: obfite wydzielanie śliny, strabismus i tetanus.

BÓLE GŁOWY CZOŁOWO CIEMIENIOWE

Docteur Allendy

Annales Homeopathiques Paris Avril 1939

I. Bóle głowy czołowo ciemieniowe obustronne.

A. Bóle głowy ulegające polepszeniu od gorąca i pogarszające się od zimna:

Capsicum — jeżeli mamy pogorszenie od ucisku i wilgoci.

Ammonium muriaticum — gdy mamy pogorszenie z rana.

Aurum metallicum — gdy ból głowy pogarsza się nocą.

B. Gdy mamy pogorszenie od gorąca:

Platinum — gdy są poza tym zaburzenia nerwowe i spazmy.

C. Przy zmiennym momencie termicznym bóle głowy zjawiają się i kończą nagle:

Aconitum.

II. Bóle głowy czołowo ciemieniowe prawostronne.

A. a) pogorszenie od gorąca, polepszenie od zimna.

Acidum picricum — pogorszenie od ruchu i polepszenie od ucisku.

Bufo rana — pogorszenie podczas okresu i nocy.

Belladonna — obfite poty, mydriasis.

b) polepszenie od gorąca, pogorszenie od zimna i jednocześnie pogorszenie od wilgoci.

Aranea diadema — uczucie ciężaru, pieczenie, polepszenie na otwartym powietrzu. Okresowość bólu głowy.

Asterias rubens — polepszenie podczas dnia, pogorszenie od wilgoci.

c) pogorszenie jednocześnie i od zimna i gorąca.

Aurum metallicum.

Juglans cinerea — różni się od poprzedniego że mamy przy tym zaburzenia ze strony wątroby i skóry.

B. Bóle głowy zajmujące całe czoło promieniujące do ciemienia prawego.

a) przy pogorszeniu od gorąca i polepszeniu od zimna.

Ptelea — przy zaburzeniach wątroby.

Melilotus alba — przy intensywnych uderzeniach do głowy i melancholii.

b) polepszenie od gorąca i pogorszenie od zimna.

Hepar sulfur — przy pogorszeniu od ruchu.

Agaricus — polepszenie od ruchu.

c) przy objawach termicznych zmiennych.

Carbolic acidum.

Magnesia muriatica — pogorszenie od zimna, polepszenie na świeżym powietrzu.

Opium — pogorszenie zarówno od ciepła jak i zimna.

Belladonna — pogorszenie w miejscach gorących no i pogorszenie od przykładania zimnych okładów.

d) nieokreślone termiczne momenty.

Anantherum — pogorszenie od wilgoci ze zmianami skórnymi.

Natrum phosphoricum — uczucie pełności, przypływ gorąca.

Nuphar luteum — przy wyczerpaniu nerwowym i płciowym.

HYGROPHILIA SPINOSA

Dr K. N. Bose Hahnemann Gleanings

Jest to roślina rosnąca w Indiach w miejscach błotnistych. Ukłucie rośliną powoduje obrzęk, zaczerwienienie i pieczenie skóry.

Hygrophilia spinosa — stosuje się przy wszelkiego rodzaju pokrzywkach.

Symptomatologia podobna do: Apis mellifica i Rhus tox.

Daje poza tym wypryski skórne, czerwonawe jak przy róży, przy czym skóra jest moknąca z wyciekiem gęstym jak przy Rhus tox.

Dilucje najwięcej używane: 3x, 6x i 30x.

KILKA CENNYCH ŚRODKÓW PRZY LECZENIU GRUŹLICY PŁUC

Dr E. Hachl, Allgemeine homeopathische Zeitung 1939, lipiec

Jodum — przy zeszczupleniu, pomimo dużego apetytu, obrzęku gruczołów, suchości i duszącym kaszlu.

Arsenicum jodatum — przy kaszlu szczekającym, obfitej plwocinie, żółtej, ropnej, duszności, niepokoju i silnej słabości.

Calcarea jodata — plwocina ropna, liczne rzężenia wilgotne.

Kali jodatum — suchy kaszel 3—5 rano, zielonkawa plwocina, poty nocne.

Stannum jodatum — obfite odpluwanie, śluzowe, drapanie w gardle, duszność, uczucie trwogi.

Ferrum phosphoricum — w początkowej gruźlicy płuc przy uderzeniach do głowy, łatwym męczeniu się. Kaszel z krwistą plwociną.

Phosphorus — suchy, męczący kaszel, bezgłos, uczucie rany w gardle. Odpluwanie krwiste. Kaszel pogarszający się od mówienia.

Mercurius solubilis — przy silnych potach nocnych i rannych, osłabiających tak gruźlików. Uczucie ucisku w piersiach.

Sulfur — jako środek reakcyjny.

Hepar sulfur — przy silnej gorączce z rana.

Bryonia — przy wysiękach opłucnowych, i kłuciu w boku.

Lycopodium — w początkach cierpienia zwłaszcza po kokłuszu.

Kali carbonicum — przy chronicznym zakatarzeniu.

Chininum sulfuricum — u anemicznych i krwotokach.

Myrtus communis — przy silnych bólach kłujących.

Calcarea carbonica — u dzieci skrofulicznych.

Silicea — przy gruźlicy sklerotycznej.

ACONITUM

Dr P. Vincent

Ecole Française d'Homeopathie listopad 1936

Aconitum napellus jest może jednym z najgłówniejszych środków w homeopatii mający zastosowanie w stanach ostrych i początkowych. Charakterystyka: Napady nagłe i silne, skłonności do krwawień, czerwoną krwią, niepokój i pobudzenie, zwykle jako wynik zadziałania suchego zimna, suchości skóry.

Przeważne działanie jego przejawia się na stronie lewej.

Porównanie:

1. *Stany zapalne:* Belladonna (niema pragnienia, gorące poty) Rhus tox. Eupatorium (rozbicie, pogorszenie między 7 a 9 rano). Veratrum viride (tętno wolne, miękkie i nieprawidłowe), Ferrum phosp. (tętno małe, nieprawidłowe).

2. *Pobudzenie:* Aconitum (niepokój). Arsenicum (wyczerpanie z pobudzeniem). Rhus tox. (pobudzenie uspakajające się od ruchu), Opium (konwulsje), Gelsemium, Veratrum album (rozwolnienie po przestrachu).

3. *Bóle nie do zniesienia:* Aconitum (bóle silne przez kongestie), Coffea (przez nadwrażliwość nerwową).

Chamomilla (przewrażliwienie).

4. *Kongestie mózgowe: Belladonna,* Ferrum (anemia), Melitotus (polepszenie po krwawieniu z nosa), Glonoinum (udar słoneczny), Sanguinaria (przekwitanie).

Newralgie twarzowe: Spigelia (lewostronna), Verbascum.

6. *Pragnienie: Bryonia* (na duże ilości wody w dłuższych przerwach), Natrum muriaticum (na duże ilości wody, w małych przerwach), Arsenicum (pije często i mało), China (pije mało i rzadko).

7. *Rozwolnienia żółte:* Argentum nitr. (wygląd spinaku), Ipeca (czerwonawe), Mercurius sol. (stolce zie-

lone z ciągnięciami), Veratrum alb. (stolce zielone z zimnymi potami i osłabieniem).

8. *Kaszel krtaniowy:* Belladonna (kaszel wyjący), Hepar sulfur (kaszel głęboki), Spongia (kaszel charczący).

9. *Krwawienia:* Aconitum, Ipeca, Millefolium, Arnica, Ledum palustre.

LECZENIE METRORRAGII
(krwawień kobiecych)

Dr Pouliot wykład w l'Ecole Française d'Homeopathie

w listopadzie 1936 r.

1. Środki ogólne b. ważne i najczęściej stosowane.

Sabina — wydzieliny czystą krwią, pomieszaną z ciemnymi skrzepami, zwłaszcza przy stałych krwawieniach. Są przy tym silne bóle w okolicy miednicy promieniujące do kości krzyżowej i ud. Przepisywać Sabina 6 co ½ godziny.

China — chora jest wyczerpana, krwawieniami ciemnymi lub czarnymi. Gorzej nocą. Przy tym są silne wzdęcia brzucha.

Arnica — najczęściej krwawienia na skutek poronienia, przy tym uczucie rozbicia, pobudzenia, gorąca głowa, kończyny zimne. Dawki Arnica 200.

Phosphorus — krwawienia częste; powtarzające się, pobudzenie płciowe, depresje. Krew czerwona, płynna, wolno krzepnąca. Przepisywać Phosphorus 6.

Sanguisorba — ciemna krew — u chorych z żylakami, hemoroidami, ociężałymi nogami. Podawać esencję 5 kropli przed jedzeniem.

Erigeron — krew czerwona, w przeciwieństwie do poprzedniego środka, przy tym mamy bóle lewego jajnika.

2. Środki wskazane przy Metrorragii w wyniku schorzeń macicy.

I Nitri acid — przy polipach śluzowych szyjki,

krwawienie niewielkimi kroplami, zwiększającymi się po wysiłku. Dawki Nitri acid 6.

Kreosotum — swędzenie pochwowe, uczucie pieczenia, krwawienia czarne, cuchnące. Dawki 6.

Kali carbonicum — krwawienia dość obfite, przechodzą następnie w nieznaczne, kroplowate krwawienia.

II przy owrzodzeniach szyjki, oprócz środków podawanych doustnie, należy leczyć i miejscowo: tamponami, lub czopkami zawierającymi: Calendula, Symphytum lub Millefolium.

Calendula — środek uspokajający i przeciwkrwotoczny — wskazany we wszelkich przypadkach.

Symphytum — działa jak poprzedni, poza tym wywiera działanie bliznowacenia.

Millefolium — przeciwkrwotocznie działa zwłaszcza przy krwawieniach na skutek istnienia polipów. Podawać w esencji.

3. Środki stosowane przy metrorragii, jako wynik przekrwienia czynnego macicy.

Belladonna — wyciek czerwoną krwią, ze skrzepami ciemnymi. Uczucie gorąca, pieczenia i podrażnienia.

Aconitum — krew czerwona, błyszcząca, pobudzenie przed obawą śmierci.

Ipeca — krew żywoczerwona, mdłości, kaszel spazmatyczny.

Calcarea carbonica — przy stanach chronicznych, zapalnych macicy.

Ferrum metallicum — u kobiet przygnębionych, podrażnionych.

Trillium pendulum — obfity wyciek krwi czerwonej, strumieniem.

Ambra grisea — przy najmniejszym ruchu obfite krwawienie, wzmożenie po ruchu, zwłaszcza w godzinach rannych. Podawać Ambra grisea: D2 lub C6.

SCHORZENIA NEREK

(L'homeopathie Moderne) Fevrier 1939

Dr F. Maroger - Bunge, lekarz asystent szpitala
Homeopatycznego Léopold - Bellen

Leczenie homeopatyczne ostrego stanu zapalnego nerek

W krótkości podajemy schematyczne wymienienie i uszeregowanie środków:

1. Środki przeciwzapalne ogólne.
   Aconitum, Belladonna.
2. Trucizny mineralne:
   a) Arsenicum
      Mercurius cor.
      Phosphorus
      Kali chlor.
   b) Kali bichromicum
      Plumbum
      Cuprum metallicum
      Acidum nitricum
      Acidum picricum
3. Jady:
      Apis
      Cantharis
      Sérum d'anguille
      Lachesis
4. Działające diuretycznie:
   a) mocz z obfitym osadem
      Berberis vulgaris
      Chelidonium
      Colchicum
   b) przy obrzękach:
      Juniperus
      Senecio
      Prunus spinoza
5. Środki tonizujące serce:
      Apocynum cannabinum
      Convallaria
      Digitalis

6. Pyuria:
   Hepar sulfur
   Pyrogenium
   Terebenthina
7. Środki w zależności od etiologii:
   a) Szkarlatyna:
      Rhus tox.
      Methylenblau
   b) Grypa:
      Eucalyptus
      Eupatorium perfoliatum
      Terebenthinum
   b) Przy objawach mózgowych:
      Helleborus
      Veratrum viride

LECZENIE ZAPALEŃ NEREK

Dr H. Martiny i Dr Fortier-Bernoville

L'homeopathie Moderne, Fevrier 1939

A. Ostre stany zapalne nerek w przebiegu chronicznych schorzeń nerek.

1. W początku: *Aconitum*, mocz czerwony, gorący, gorączka, pobudzenie, niepokój, strach śmierci. Zatrzymanie moczu. Brak pocenia się przy podwyższonej ciepłocie.

Belladonna mętny mocz, skurcz zwieraczy.

Dulcamara gorączka przy dreszczach, częste porywy na mocz. Reumatyzm.

2. Okres rozwoju:
   Cantharis
   Berberis
   Eucalyptus i Eucalyptol
   Juniperus
   Terebinthina
3. Stany cierpienia komplikujące się:
   Kali bichromicum

Helleborus niger
Helionias

B. Kongestie bierne i chroniczne stany zapalne nerek

1. Środki tonizująco-sercowe:
   Cofeinum
   Convallaria
   Digitalis
   Strophantus
2. Środki stosowane przy uremii.
   Opium
   Morphinum

C. Bóle nerkowe.

1. Bóle piekące — Aconitum, Berberis, Cantharis, Helionias.

Bóle krające — Berberis, Cantharis.

Bóle ciągnące — uczucie rozbicia — Berberis, Cantharis, Terebinthina, Colchicum.

Bóle świdrujące — Berberis, Cantharis, Apis, Kali carbonicum.

Bóle newralgiczne z promieniowaniem — Belladonna, Berberis, Cantharis, Argentum nitricum, Coccus cacti, Hedeoma, Hydrangea, Sarsaparilla, Solidago.

Bóle ciągnące — Aconitum, Argentum nitricum, Berberis, Cantharis, Helonias, Nux vonica, Acid benzoicum, Eupatorium purpureum. Phytolacca, Sabina, Uva ursi.

D. Dysuria. Pollakiuria

1. Aconitum, Apis, Argentum nitricum, Belladonna, Acid benz., Cantharis, Eupatorium purpureum, Opium, Sarsaparilla, Solidago, Uva ursi — mają utrudnione oddawanie moczu, z bólami.

2. Dalsze środki przy dysurii:
Alumina, Conium, Plumbum metallicum.

3. Główne środki przy chęci częstego oddawania

moczu: Aconitum, Alumina, Apis, Belladonna, Berberis, Cantharis, Colchicum, Helionias, Kali carbonicum, Sarsapar, Uva ursi, Asparagus, Aurum muriaticum, Baryta carbonica, Chimaphylla, Equisetum, Ferrum picricum, Gelsemium, Kreosotum, Lilium tigrinum, Acidum phosphoricum, Prunus spinoza, Pulsatilla, Sambuccus, Aquilla, Staphysagria, Vespa carbo.

E. Oliguria. Anuria

Aconitum, Apis, Belladonna, Cantharis, Colchicum, Digitalis, Helleborus, Kali bichromicum, Opium, Soiidago, Terebinthina, Arsenicum album, Camphora, Cuprum arsenicum, Kali chloricum, Mercurius corrosivus, Phosphorus.

F. Albuminuria (Białkomocz)

Ammonium benzoicum, Calcarea arsenica, Ferrum muriaticum, Kalmia latifolia, Osmium, Plumbum metallicum.

G. Hematuria (krwiomocz)

Erygeron, Ferrum phosphoricum, Hamamelis, Ipecacuanha, Magnifera indica, Millefolium, Acidum nitricum, Rhus aromatica, Senecio, Thlaspi bursa pastoris.

H. Azotemia

Arsenicum, Phosphorus, Ammonium carbonicum, Cuprum arsenicum, Opium, Morphinum, Acidum carbolicum.

I. Komórki nerkowe

cylindry, ropne cialka, chlorku, hemoglobina, hematopyrina, indykan, aceton, szczawiany, fosforany

Komórki nerkowe: Arsenicum album, Berberis, Cantharis, Mercurius corrosivus, Phosphorus, Terebinthinum.

Ciałka ropne: Arsenicum album, Benzoic. acidum.

Cantharis, Chymophilla, Dulcamara, Erigea, Hepar sulfur, Kali bichromicum, Mercurius corrosivus, Terebinthinum, Uva ursi.

Chlorki zmniejszone: Baryta muriatica, Chelidonium.

Chlorki wzmożone: Chininum sulfuricum, Radium, Senna.

Aceton: Calcarea muriatica, Causticum, Senna.

Indykan: Alfalfa, Indol, Nux moschata, Acid, picric.

Hematoporfirina: Sulfacol, Tryonal.

Hemoglobina: Arsenicum hydrogenatum, Kali chloricum, Phosphorus, Acid, picr.

Chyluria: Iodium, Kali bichronicum, Acid. phosphor.

Szczawiany: Berberis, Kali sulfuricum, Nitro muriatic. acid., Oxalic. acid.

Fosforany: Calcarea phosphorica, Hydrangea, Acid. phosphoric., Acid picric., Solidago, Asparagus, Baryta muriatica, Berberis, Calcarea carbonica, Cantharis, Chininum salycylicum, Cocculus, Eupatorium aromaticum, Kali carbonica, Lithium benzoicum, et carbonicum, Lycopodium, Nux formica, Sarsaparilla, Sepia, Solidago, Urtica urens.

REPERTORIUM ŚRODKÓW STOSOWANYCH PRZY INCONTINENTIO URINE

(nietrzymanie moczu).

Streszczenie z L'Homeopathie Moderne Nr. 3, Mars 1939

Po porodzie: Arnica, Causticum, Equisetum.

Dorośli: Gelsemium.

W pozycji siedzącej: Causticum, Pulsatilla, Rhus tox.

Atonia pęcherza: Rhus aromatica, Petroleum.

Po katateryzacji: Magnesia phosphorica, Staphisagria.

Po wstrzymaniu się od oddania moczu: Pulsatilla, Sulfur, Thuya.

Po patrzeniu na płynącą ciecz: Hydrophobinum.

Stały wyciek: Gelsemium.

U dzieci egzemowatych: Psorinum, Sulfur.

Po przestrachu: Opium.

W ciąży: Arsenicum, Equisetum, Pulsatilla.

Przyzwyczajenie: Equisetum, Plantago.

Po przebywaniu w wilgoci: Dulcamara.

Podrażnienie narządów moczowych: Apis, Argentum nitricum, Verbascum.

Nietrzymanie moczu dniem: Causticum, Ferrum, Ferrum phosphoricum.

Dniem i nocą: Argentum nitricum, Equisetum.

Podczas chodzenia: Natrum muriaticum, Pulsatilla, Selenium, Zincum.

Zrana: Belladonna, Chloral.

O północy: Belladonna, Plantago.

U nerwowych: Kali phosphoricum.

Nocą: Ferrum.

Porażenia, paraliż: Argentum nitricum, Causticum, Dulcamara, Gelsemium, Hyoscyamus.

Przy powiększeniu kruczołu krokowego: Sabal serrulata, Staphysagria.

Psora: Calcarea carbonica, Psorinum, Sulfur.

Podczas miesiączkowania: Cantharis, Hyoscyamus.

Nie możność powstrzymania się: Quessia, Thuya, Uranium nitricum.

Po obudzeniu się: Quessia.

Po utrudnionym budzeniu dzieci: Belladonna, Kreozotum.

Sny o oddawaniu moczu: Kreosotum, Lac caninum.

Podczas śmiechu: Causticum, Sepia.

Podczas pierwszego snu: Causticum, Cina, Ignatia, Kreosotum, Acid., phosp., Sepia.

Podczas głębszego snu: Eupatorium purpureum, Kali bromatum.

Przy słabości zwieracza: Belladonna, Phosphorus, Plantago, Sabal serrulata, Squilla.

Przy nadmiernym użyciu cukru: Argentum nitricum, Belladonna, Sulfur.

Sycosis: Medorrhinum, Thuya.

Podczas kaszlu: Causticum, Natrum muriaticum, Pulsatilla, Squilla.

Po urazach: Aconitum, Arnica, Belladonna, Ruta, Staphysagria.

Przy pasożytach jelitowych: Cina, Santoninum, Silicea, Squilla, Sulfur.

U starców: Aloe, Secale.

Annuria (bezmocz)

Aconitum, Apis, Apocynum, Arsenicum, Cantharis, Colchicum, Digitalis, Helleborus, Juniperus, Kali bichromicum, Kali chloratum, Mercurius corrosivus, Mercurius cyanatus, Acid. nitr., Opium, Oxydend, Acid. picr., Plumbum, Serum anguillae, Solidago, Stramonium, Terebenthina, Veratrum viride, Zingiber.

Uremia (zatrucie moczem)

Ammonium carbonicum, Acid. carbolicum, Cuprum arsenicum, Carbo vegetabilis, Glonoinum, Morphinum, Opium, Phosphorus, Urea.

Repertorium:

Po porodzie: Arnica, Causticum, Nux, Opium, Staphysagria.

Podczas siedzenia: Zincum.

Po piciu piwa: Nux vomica.

Kamice nerkowe: Chimophylla, Pareira, Uva ursi.

Po kataleryzacji: Arnica, Aconitum.

Bolesne wstrzymanie: Arnica, Causticum, Dulcamara, Lycopodium, Nux vonica, Sarsaparilla.

U małych dzieci: Aconitum, Apis, Causticum, Dulcamara, Gelsemium, Opium.

Po wysiłku: Arnica.

Po przestrachu: Aconitum, Opium.

Po przebywaniu na zimnie: Aconitum, Causticum, Dulcamara.

Przy hemoroidach: Aesculus hip.

Przy histerii: Ignatia, Zincum.

Po operacjach: Arnica, Causticum.

Przy paraliżu: Causticum, Opium.

Przy powiększeniu gruczołu krokowego: Apis, Chimaphylla, Pulsatilla, Staphysagria.

Skurcz szyjki pęcherza: Belladonna, Camphora, Hyoscyamus, Lycopodium, Nux, Arnica.

Po urazie: Arnica.

Przy kapaniu moczu: Causticum, Gelsemium, Nux Arnica, Pareira.

LECZENIE ŚRODKAMI HOMEOPATYCZNYMI INCONTINENTIO URINEA

Dr F. Marager - Bunge

I Calcarea carbonica
Baryta carbonica
Lac caninum
Mercurius solubilis

II *Causticum*
Argentum nitricum
Gelsemium
Kali bromatum

III *Sepia*
Nux vomica
Acidum bensoicum
Eupatorium purpureum

IV Iodium
Lycopodium
Kreosotum

V *Sulfur*
Petroleum
Plantago
Aconitum
Uranium nitricum
Cina
Santoninum

VI *Calcarea carbonica*
Chamomilia
Belladonna
VII *Silicea*
Equisetum
Pulsatilla
VIII Natrum muriaticum
Ignatia
IX Phosphorus
Ferrum phosphoricum et metallicum
Squilla maritima
Luesinum
Psorinum
Thuya

Środki zaznaczone grubymi czcionkami są zasadnicze, uszeregowane w grupy, z której pierwsza zawiera środki konstytucjonalne, dalsze jej satelity.

PODSTAWOWE LECZENIE SKŁONNOŚCI DO ZACHORZEŃ NERKOWYCH I OBJAWÓW ZE STRONY NARZĄDÓW MOCZOWYCH

Dr M. Fortier-Bernoville

I Nerki

Kamice	na 1-ym planie:	*Calcarea carbonica* (moczany, szczawiany)
		Calcarea phosphorica (fosforany)
		Thuja
		Lycopodium (moczany)
	na 2-gim planie:	Calcarea fluorica
		Silicea
Zapalenie ostre nerek	na 1-ym planie:	*Arsenicum* album
		Mercurius corrosivus
		Terebinthina
	na 2-gim planie:	*Ammonium carbonicum*
		Hepar sulfur

białkomocz u młodych	na 1-ym planie:	Lachesis
		Sulfur jodatum
		Natrum muriaticum
	na 2-gim planie:	Calcarea phosphorica
		Pulsatilla
lipoidalne zapalenie nerek		phosphorus
chroniczne zapalenie nerek	na 1-ym planie:	*Calcarea carbonica* (chlorouremia)
		Natrum muriaticum (niskie trituracje, chlorouremia)
		Phosphorus (wszystkie postacie)
		Arsenicum album (azotemia)
		Plumbum metallicum (hypertonia)
		Mercurius corrosivus
		Terebinthina
	na 2-gim planie:	Sulfur
		Hepar sulfur
		Serum equi
		Thuya
		Lycopodium
gruźlica nerek	na 1-ym planie:	*Phosphorus triiodatus*
		Sulfur jodatum
		Jodium
	na 2-gim planie:	Calcarea phosphorica
		Silicea
		Pulsatilla
stany przed-uremiczne	na 1-ym planie:	Thuya
		Calcarea fluorica
		Petroleum
		Lycopodium
		Phosphorus
	na 2-gim planie:	Sulfur
		Psorinum
		Natrum sulfuricum
		Lachesis
		Graphites

uremia	na 1-ym planie:	*Opium*
		Ammonium carbonicum
		phosphorus
		Arsenicum album
		Terebinthina
	na 2-gim planie:	Thuya
		Carbo vegetabilis
opuszczenie nerek		Sepia
		Calcarea fluorica

II Miedniczki nerkowe

pyelonephritis	ną 1-ym planie:	*Thuya* (colibacillosis)
		Sepia (colibacillosis)
	na 2-gim planie:	Hepar sulfur
		Silicea
		Psorinum

III Pęcherz

nietrzymanie moczu nocne u dzieci	na 1-ym planie:	*Sulfur*
		Silicea
		Pulsatilla
	na 2-gim planie:	Calcarea carbonica
		Calcarea fluorica
		Ammonium carbonicum
		Natrum muriaticum
		Lycopodium
nietrzymanie moczu u dorosłych i starców (jądra duże)	na 1-ym planie:	*Jodium*
		Psorinum
	na 2-gim planie:	*Phosphorus*
nietrzymanie moczu częściowe	na 1-ym planie:	*Causticum*
		Pulsatilla
	na 2-gim planie:	Natrum muriaticum
zatrzymanie moczu		Psorinum
		Phosphorus
		Plumbum metalicum
		Opium
pęcherza zapalenie ostre	na 1-ym planie:	*Mercurius corrosirus*
		Acidum nitricum
	na 2-gim planie;	Sulfur
		Hepar sulfur

pęcherza zapalenie chroniczne	na 1-ym planie:	*Acidum nitricum* (polipy pęcherza, owrzodzenie)
	na 2-gim planie.	Psorinum Pulsatilla Petroleum

IV Gruczol krokowy

prostatitis	na 1-ym planie:	*Thuya*
	na 2-gim planie:	Silicea Lycopodium
przerost gruczołu krokowego	na 1-ym planie:	*Thuya* Silicea
	na 2-gim planie:	Psorinum Calcarea fluorica

V Przewody moczowe

urethritis chronica	na 1-ym planie:	*Natrum sulfuricum* *Terebinthina* *Thuya*
	na 2-gim planie:	Natrum muriaticum Petroleum
zapalenie ostre przewodów moczowych		Mercurius corrosivus

LECZENIE HOMEOPATYCZNE UREMII

Dr M. Fortier-Bernoville

a) Zasadnicze środki:

Opium
Morphinum
Apomorphinum
Ammonium carbonicum
Acidum carbolicum
Helleborus
Carbo vegetabilis

b) Drugorzędne środki:	Arsenicum album
	Urea
	Cantharis
	Apis
	Veratrum virive
	Cuprum arsenicum
	Cicuta virosa
	Hyosciamus
	Stramonium
	Glonoinum
	Sanguinaria
	Acid hydrocyanicum
Środki nieklasyczne:	Natrum muriaticum
	Zincum arsenicosum
	Lycopodium
	Thuya
	Lachesis
	Phosphorus

Informacje z Niemiec

Otrzymaliśmy wiadomość, że Drzy Bastanier i Raabe dotychczasowi docenci homeopatii zostali mianowani profesorami na wydziale medycznym na uniwersytecie w Berlinie.

Świadczy czy to o całkowitym uznaniu homeopatii przez Niemcy, i ma znaczenie na dalszy rozwój ideii Hahnemanna na uniwersytecie berlińskim.

XIV MIĘDZYNARODOWY KONGRES MEDYCYNY HOMEOPATYCZNEJ W LUCERNIE

30 lipca — 4 sierpnia 1939 r.

Wybranie uroczego zakątka w Szwajcarii, jakim bezwątpienia jest Lucerna, na Międzynarodowy Kongres, było spowodowane, by połączyć pożytek naukowy z rozrywką i odpoczynkiem, tak zasłużonym dla niejednego uczestnika Kongresu. Wszyscy wiedzą o uroku Lucerny, pięknym jeziorze i górach. Rozmaitość pejzażu i pamiątki historyczne Szwajcarii są tam na każdym kroku. Kongres odbędzie się w pełni tamtejszego sezonu: regaty międzynarodowe, paryski balet, festival muzyczny i święto narodowe 1-go sierpnia.

Wszystkie zapytania informacyjne należy kierować pod adresem: Dr A. Nabel, 5, rue Massot, Genève.

Program

Niedziela 30 lipca:

10 godzina, Zebranie Komitetu egzekutywnego (Hotel Palace); 15 godzina, Zebranie Rady międzynarodowej (Hotel Palace); Posiedzenie Komitetu Prasowego, farmakologicznego i oftalmologicznego.

Przybycie członków, zapisy i przyjęcia w Hotelu Palace.

Poniedziałek 31 lipca:

O godz. 10-ej Uroczyste posiedzenie otwarcia. Zaprezentowanie Komitetu i delegatów, przyjęcie przez Dra Pahud w imieniu Stowarzyszenia lekarzy Homeopatycznych szwajcarskich. Przyjęcie przez m. Lucernę.

Przemówienie Dra Paterson o 12 godz. 30 m. Wspólne śniadanie; o godz. 15-ej posiedzenie.O godz. 20 m. 30 posiedzenie ogólne ligi. Dr Dupret wygłosi referat: Homeopatia w Szwajcarii.

Wtorek 1 sierpnia

9 godz. i 15 godz. posiedzenia. O 19 godz. wspólny obiad; o 21-ej wyjazd statkiem z Ruthi, Święto narodowe.

Środa 2 sierpnia.

Dzień poświęcony sprawom Ligi.

O 9, 12, 15 i 18 godzinie posiedzenia, raporty Komisji. Raporty delegatów. Dyskusje. Głosowanie o godz. 19-ej. Wspólny obiad. Familijny wieczór. Kino.

Czwartek 3 sierpnia

Wycieczka do Righi. Wycieczka botaniczna, wieczorem bankiet i bal.

Piątek 4 sierpnia

9 godzina posiedzenie. 12 godz. 30 m. śniadanie na brzegu jeziora. 15 godz. do 18-ej posiedzenie. Koniec Kongresu.

Referaty dotychczas zgłoszone

Sekcja I — Scorpiony

Dr. Roy Uphan: The Scorpionidea: wprowadzenie do studiów nad skorpionami.

Dr. Roy Uphan i Dr. Klein: Standaryzowana procedura przygotowania leków do zaakceptowania przez I. H. L.

Dr. Vincent du Laurier: Pathogenesa scorpionów.

Dr. le Hunte Cooper i Dr. Templeton: Jad scorpionów w porównaniu z zestawieniem leczniczym w homeopatii.

Dr. Neugebauer i Dr. Schwabe: Pharmacja i Farmakologia skorpionowych trucizn.

Dr. Gaglierdi: Zastosowanie terapeutyczne jadu skorpiona.

Sekcja II § 246

Dr. Fergie Woods: To plus or not to plus.

Dr. P. Schmidt: Bibliografia.

Dr. Madaus: Rośliny.

Dr. Gescher: Pobudzenie po jednorazowej dawce leku w świetle nowoczesnej fizjologii.

Dr. Allendy: § 246 Organon.

Sekcja III Homeopatia w nagłych wypadkach

Dr. Rabe: Zapalenie wyrostka robaczkowego.

Dr. Maroger: Ostre zapalenie ucha środkowego.

Dr. Fortier Bernoville: Angina piersiowa.

Dr. Dejean: Krwawienia.

Dr. Kollitsch: Kolka nerkowa.

Dr. Renard: Środki pierwszej pomocy w chirurgii.

Dr. Vincent du Laurier: Wybroczyny krwawe u osesków. Krwawienia w dzieciństwie.

Dr. Douglas Ross: Kilka środków pobudzających układ naczyniowo sercowy.

Dr. Jaccard: Homeopatia i wypadek.

Dla całości podajemy ceny utrzymania w Lucernie, które zostały ujęte w formie ryczałtu obejmującego koszta udziału w Kongresie, pokój, wszystkie posiłki, wszystkie wycieczki od 30 lipca począwszy mieszkanie do śniadania w dn. 4 sierpnia, taksa, podatki, napiwki, bankiet i bal.

Lekarze biorący udział w kongresie 163 fr.

Osoby towarzyszące 153 fr.

Za każdy dzień przedłużenia pobytu (½ pensjonat) od osoby 17 franków.

Wycieczka w dniu 5 sierpnia samochodem do Lodowców przez Axenstrasse, Andermatt, col de la Furka, lodowiec Rhony, szczyt Grimzel, Meiringen, szczyt Brünig, cena 18 fr. + pożywienie 5 fr.

Wycieczka 5 sierpnia samochodowa: wystawa w Zurichu. Cena 15 fr. + pożywenie 5 fr. + wejście 2 fr.

Program specjalny dla pań:

Zwiedzenie Lucerny samochodem z przewodnikiem i wycieczka do kaplicy król. Astrid 31 lipca cena 5 fr.

Wycieczka na pilot kolejką linową dnia 2 sierpnia 7.60 fr.

KURS W CIECHOCINKU

Komitet Organizacyjny Lekarskich Kursów Wakacyjnych w Ciechocinku - Cieplicy zawiadamia, że *XII Lekarski Kurs Wakacyjny wraz z „Dniem Ginekologicz-*

nym" Warszawskiego Towarzystwa Ginekologicznego odbędzie się w dn. 1, 2, 3.IX.1939 r. w Ciechocinku-Cieplicy.

Szczegółowy program XII Kursu będzie rozesłany w swoim czasie wszystkim Szanownym Koleżankom i Kolegom.

Posiedzenie Zarządu Tow. Zw. Homeop. w dn. 21 maja 1939 r.

1. Rozpatrzono oferty na ogrodzenie placu siatką żelazną, rozebranie budynku i zniwelowanie terenu. Przyjęto najtańszą ofertę p. S. Stefańczyka na sumę zł. 2.170.

Upoważniono skarbnika do wypłacenia tej sumy na ręce sekretarza Dra Gotliba, który podjął się dopilnowania prawidłowego wykonania robót ściśle według polecenia zarządu miasta.

2. Jako na ostatnim posiedzeniu przed walnym zebraniem stosownie do § Statutu wylosowano 2 członków z zarządu — Dra Hnatkiewicza i Mgr. Zdziarskiego.

3. Ułożono listę kandydatów do zarządu i komisji rewizyjnej na wybory na Walnym Zebraniu.

4. Przyjęto sprawozdania kasy Towarzystwa i Apteki za 1938 rok i polecono przedstawić do zatwierdzenia Walnemu Zebraniu.

5. Ułożono budżet wydatków na rok 1939. Towarzystwa w ogólnej sumie zł. 10.997,88 i apteki w sumie zł. 86.695,55.

6. Wpłynęło podanie Dra P. Szewczykowskiego o przyjęcie go w poczet ordynatorów lecznicy. Podanie zostało przyjęte przychylnie.

7. Dr. L. Dobrowolski i Dr. S. Blikle zgłosili gotowość wygłoszenia referatów na Walnym Zebraniu.

Dr. Dobrowolski „Przypadek leczenia zapalenia szpiku kostnego uda".

Dr. S. Blikle „Patogeneza i terapia preparatu ‚Hepar sulfuris, calcareum Hahnemann" (Wątroba siarczano wapniowa i Siarczyk wapna)".

8. W wolnych wnioskach rozpatrywano, jako komitet redakcyjny treść do następnego Nr. 2 „Lekarza Homeopaty" 1939 roku, podane przez Dra Dobrowolskiego dane.

1. Choroby krwi i ich leczenie środkami homeopatycznymi przez ś. p. Dra Drzewieckiego.

2. Pylica płuc — naturalna inhalacja — Dra Dobrowolskiego.

3. Przegląd piśmiennictwa homeopatycznego w streszczeniach.

4. XIV Międzynarodowy Kongres Medycyny Homeopatycznej w Lucernie 30 lipca do 4 sierpnia 1939 r.

Komitet redakcyjny przyjął do wiadomości i zaakceptował do druku.

Podał mag. A. *Puliński*

Druk. Wacław Zajączkowski, W-wa, Chłodna 37